

СТАЮТЬ ГОСПОДАРЯМИ

Коли пішла мова про приватизацію взагалі і землі зокрема, багато хто з теперішніх керівників різних рангів почав дивуватися:

— Роздати землю можна, але кому? Немає таких, хто б захотів господарювати.

І подібні думки стали поширюватися. Торкнулися й жителів сіл нашої сільської Ради. Щоправда, з відповідним корисним резонансом: люди почали звертатися із заявами збільшити їм присадибні ділянки. Як кажуть, до часу було видано і земельний кодекс Української РСР. У статті 52 записано: «Для ведення селянського (фермерського) господарства надаються земельні ділянки, розмір яких не повинен перевищувати 50 гектарів сільськогосподарських угідь і 100 гектарів усіх земель». Та найбільше сподобалася селянам 56 стаття, де говориться: «Для ведення особистого підсобного господарства громадянам... за рішенням сільської, селищної, міської Рад народних депутатів надаються земельні ділянки, розмір яких не повинен перевищувати 2 гектари». Невдовзі саме цією статтею побажало скористатися багато сімей.

За рік з дня публікації вищезгаданого документу селяни довели, що буде кому господарювати на землі, відновиться любов до хліборобських справ. Про це свідчать такі факти. Якщо раніше у п'яти селах, що входять до складу Тучинської сільської Ради, у приватному користуванні було 366 гектарів родючих земель, то зараз уже 684. Тобто лише за один рік загальна площа під сільсько-

господарські культури у приватному секторі зростає на 318 гектарів.

Про те, що й надалі буде кому брати землю для обробітку, свідчить такий приклад: 172 сім'ї взяли наділ від одного до двох гектарів ріллі плюс до гектара сіножатей. Прагнуть стати господарями сім'ї Володимира Брижичкого, Петра Осипчука, Михайла Галайчука, Галини Німкович, Миколи Юрчука, Василя Федорчука, Володимира Михайлюка. Словом, усі ті хто, незважаючи на різноманітні застережливі розмови та досі існуючу невпевненість у завтрашньому дні, хочуть власними руками творити достаток для себе і своїх дітей. Тобто, люди не бажають більше сподіватися на доброго «дядю», який навчить уморозуму і дасть багатство.

Звичайно, з розширенням земельних ділянок виникає ряд проблем. Найперша з них — чим обробляти поле. Щоправда, мабуть, уже набереться більше 20 сімей, які придбали коні, найнеобхідніший реманент. Двоє з майбутніх господарств мають легкі трактори. Безперечно, це шойно добрий початок на шляху до індивідуального ведення хліборобських справ. Але переконаний, — обов'язково буде інтенсивне продовження.

Зараз обмірковується питання створення товариства по спільному обробітку землі. Хоча практично уже проведено організаційні заходи, навіть обрано голову, проте є немало неузгоджень. Товариство діятиме на базі одного з підрозділів

радгоспу «Тучинський». Отже, через радгосп буде йти постачання техніки, насіння, добрив, засобів захисту рослин тощо. Кожний господар тепер стає і працівником, і шукачем ринку збуту своєї продукції, і обліковцем, і економістом. А тому й прикладається з своїми мірками до запропонованих послуг: вигідно чи ні.

Хоч розширення земельних площ індивідуального використання згідно поданих заяв здершили до зими, проте робота навколо цього питання триває. Однією з її елементів є продовження інвентаризації присадибних наділів. Мусимо мати точні обміри, щоб усе було чесно і солідно. Адже нерідко зустрічаються розбіжності між записами у шнурових книгах і фактичною площею присадибних ділянок. В одних випадках виявляються зайві сотки, в інших — не вистачає. На основі обмірів і складаємо схематичні плани розміщення ділянок, межі забудов, шляхів, під'їздів. Це приходить для контролю над тим, як хто використовує виділену орну землю, сінокіс. Без високого порядку в цій справі аж ніяк не обійтись.

Дивлячись, як люди в селах готуються до ведення приватних господарств, переконуєшся, що буде кому вирощувати врожай сільськогосподарських культур у новому та наступних роках. Головне — не заважати селянинові, а він дасть раду землі, як і його діди та прадіди.

І. МУЗИЧУК,

землевпорядник Тучинської сільської Ради.